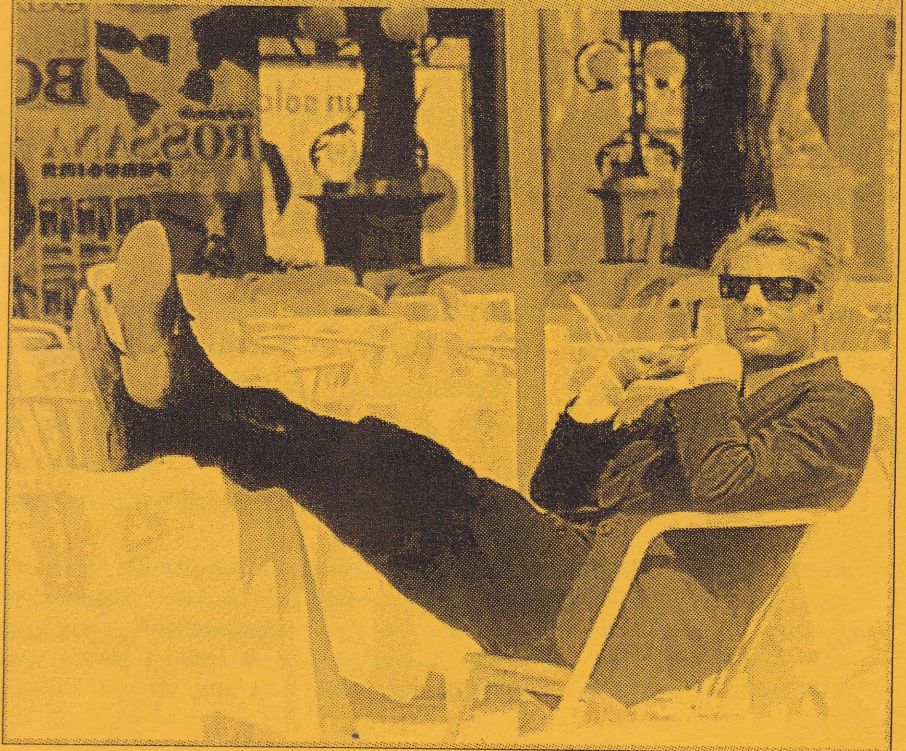

ஸ்ரீஸ்ரீ

அறிதயிஸ்

இரண்டாவது இதழ்

2004 April

“கைலாசபதியின் சிந்தனை முழுக்க
 வியாபாரம் பற்றியதாகவே இருந்தது”
 — எஸ்.பொன்னுத்துரை (செவ்வி)

ஈழத்துப் படைப்பாளிகளில் ஒரு சிறந்த எழுத்தோவியர் மட்டுமல்ல, தமிழ் உலகின் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளின் முன்வரிசை எழுத்தாளர்களிலும் ஒருவர்” என்று விமர்சகர்கள் சிட்டி - சிவபாத சுந்தரத்தாலும் ”1956க்குப் பின் வந்த பரம்பரையையும் அதன் சாதனைகளையும் நிரந்தரமாக நிலைத்து நிற்கச் செய்யக்கூடிய ஒரு சிலரில் இவர் முக்கியமானவர் ஆனால் அதே சமயம் புதிய பரம்பரையையும் அதன் சாதனைகளையும் பழுதாக்கிவிடக் கூடியவரும் இவரேதான்” என்று அவரது சமகாலத்தவரான மு.தளையசிங்கத்தாலும் குறிப்பிடப்படும் எஸ்.பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ) இலங்கையின் மூத்த, முக்கியமான எழுத்தாளர்.

ஆரம்ப நாள்களில் கைலாசபதியின் முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்தவராக இருந்த எஸ்.போ பின்னால் நற்போக்கு என்ற ஒரு கருத்தாக்கத்தை வற்புறுத்தியவர். பல சர்ச்சைக்குரிய கதைகளை எழுதியுள்ள எஸ்.பொ இப்போது தன்னுடைய Magnum Opus என்று சொல்லத்தக்க சுய வரலாற்று நாவல் ஒன்றை எழுதத் தீவிரமாக முனைந்துள்ளார். இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து ஆஸ்திரேலியாவில் வசித்து வரும் எஸ்.போ. அண்மையில் சென்னை வந்திருந்த போது, நீண்ட நேரம் உரையாடினார். ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில் துவங்கி, வந்து வந்து போன மின் தடைகளுக்கும், வாசனையற்ற தேநீருக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த உரையாடலிலிருந்து.....

பேட்டியாளர்: இலங்கையில் முப்பதுகளில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களில்- இலங்கையர்கோன், வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தம்- ஆகியோர் எழுதத் தலைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களில், மணிக்கொடியின் தாக்கம் காணப்படுகிறது. சிவபாதசுந்தரம் துவக்கிப் பேணிய ஈழகேசரிப் பண்ணையில் வளர்ந்தவர்களிடமும்- வரதர், கனக.செந்தில்நாதன்- அந்த சாயலைப் பார்க்க முடிகிறது. அது ஏன்? அப்போது அங்கிருந்த எழுத்தாளர்கள்

இலங்கையைத் தமிழ்நாட்டினுடைய ஒரு நீட்சி (extension) என்று கருதினார்களா? அல்லது மணிக்கொடி பாணியில் எழுதினால்தான் தமிழ்நாட்டில் அங்கீகாரம் கிடைக்கும் என்று கருதினார்களா? ஏன் இலங்கைக்கு என்று ஒரு தனித்த அடையாளத்தோடு அவர்கள் எழுத முற்படவில்லை?

எஸ்.பொன்னுத்துரை: இலங்கையில் ஆரம்பகாலத்தில் தமிழ் முயற்சிகள் முழுவதும் ஆறுமுகநாவலரின் செல்வாக்கினால் ஏற்பட்டன. ஆறுமுகநாவலர் சமகால இலக்கியத்தைப் பற்றிய அக்கறை அற்றவர். அவருக்குத் தமிழ் என்பது சைவத்தை முன்னெடுப்பதற்கான ஒரு கருவி. எனவே சைவமும் தமிழும் என்று சொன்னார். அது மட்டுமில்லாமல் நுண்கலைகளைப் பற்றிப் பேசும் சிலப்பதிகாரம் போன்ற காவியங்களைக் கூட, மக்களுக்கு விரோதமானது, அவர்களைப் பழுதுபடுத்தி விடக்கூடியது என்ற எண்ணமும் அவருக்கு இருந்தது. “சமணச் செட்டிச்சிக்குக் கோவில் வைத்துக் கும்பிடுவது ஏனோ?” என்றெல்லாம் கேட்கிறார். இதனால் உண்மையில் வசன நடையை நெகிழ்த்தித் தமிழுக்கு ஒரு புதுமை செய்த போதிலும்,

நாவலருடைய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் படைப் பிலக்கியத்திலே, குறிப்பாகக் கலை இலக்கியத்திலே ஒரு திசை கிடைக்கவில்லை. அந்தக் காலத்திலே இந்தியாவும் இலங்கையும் ஒரே பிரிட்டி ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது.. இந்தியாவிற்கு வந்து போவதற்கு பாஸ்போட், விசா எதுவுமே கிடையாது. கிட்டத்தட்ட எல்லா வகையிலும், தென் திசையில் இருந்த சிங்களப் பகுதிகளுக்குப் போவதிலும் பார்க்க, வடதிசையில் உள்ள தமிழ்நாட்டுக்கு வருவது, கூடுதலான உறவுகளோடு இருப்பது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. எனவே இயல்பாகவே தமிழ்நாட்டிலே படைப்பிலக்கியத்திலே எழுந்த புதுமைகள் அவர்களைக்

“புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ள மேலெழுந்த வாரியான குணம், குறிகளைச் சொல்வதன் மூலம் புதிய இலக்கியம் படைக்கப் பெறுவதில்லை. இந்தக் குணம் குறிகளுக்கு அடியில் உள்ள உட்குழிவுகளை நாங்கள் கண்டறிய வேண்டும். அந்த உட்குழிவுகளைக் கண்டறியக்கூடிய பொறுமை இவர்களுக்கு இல்லை.” - புலம்பெயர்ந்த நாடுகளின் எழுத்துக்கள் குறித்து...

எஸ்.பொ.

கவர்ந்ததிலே வியப்பு ஏதும் இல்லை, அது தவிர்க்க முடியாததும் கூட. பாரதியாருக்குப் பிறகு புதிய இலக்கியங்கள் என்று மணிக்கொடி பரம்பரையினர் செய்த போதும், பின்னர் ஓரளவில் கலைமகள் செய்த போதும், அலையன்ஸ் கம்பனியார் கதைக் கோவை தொகுதிகள் வெளியிட்ட போதும், அந்தக் காலத்திலே தென் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்துக்கள் ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்தன. ஆதர்சமாக இருந்ததோ இல்லையோ, வழிகாட்டியாக இருந்தன. அது மட்டுமல்லாமல், சிறுகதைப் படைப்புக்களை பிரசுரிக்கக்கூடிய பத்திரிகைகளும் இலங்கையில் அப்போது இருக்கவில்லை. எனவே இயல்பாகவே அவர்கள் தமிழ்நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டு தங்கள் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்கள்.

பேட்டியாளர்: அப்படியானால் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு என்று ஒரு தனி அடையாளம் எப்போது ஏற்பட்டது என்று சொல்வீர்கள்? ஆட்சிக்கு வந்து இருபத்தி நாலுமணி நேரத்திற்குள் சிங்களத்தை அரசு மொழியாக்குவோம் என்ற வாக்குறுதியை முன்வைத்து தேர்தலில் போட்டியிட்டு எர்லங்கா சுதந்திரக்கட்சி 1956ல் ஆட்சிக்கு வந்தது. தென்னிலங்கையில் தனிச் சிங்களம் என்றால் வடக்கில் தமிழியக்கம் என்ற சூழ்நிலை யாழ்ப்பாணத்தில் எழுந்தது. இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், இந்தியாவை, தமிழ்நாட்டைச் சாராமல், தங்கள் நாட்டைச் சார்ந்து ஒரு தனி அடையாளத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள முனைந்தார்கள் என்று தளையசிங்கம் சொல்லும் கருத்து சரிதானா?

எஸ்.பொ: அது தவறானது. மிகத் தவறானது. 1956ம் ஆண்டிற்கு முன் உலக விநோதக் கதைகள் போன்ற நாவல்களை யாழ்ப்பாணத் தமிழில் எழுதுவதற்கு உத்வேகமாக இருந்தது எது? எனவே தீரென்று 1956ல் வந்த தனிச் சிங்கள மசோதாவின் எதிர்வினையாகத் தமிழர் தேசியம் தோன்றியது என்பது தவறு. தமிழர் தேசியம் 56க்குப் பிறகும் தோன்றவே இல்லை. தமிழ் அரசியல்வாதிகள் ஒன்றே ஒன்று செய்தார்கள். தமிழர்களுடைய உரிமைக்காக அவர்கள் போராடியதே கிடையாது. அவர்கள் போராடியது முழுவதும் ஆட்சி அதிகாரத்திலே பகிர்வு வேண்டி (To share the power) அதற்கு அப்பால் அவர்கள் அரசியலை நடத்தவே இல்லை. அந்த உண்மையைத் தளையசிங்கம் போன்றவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள்.

இரண்டாவதாக 56க்குப் பிறகு ஏற்பட்ட போராட்டம் தமிழுக்கும் சிங்களத்திற்கும் இடையேயான போராட்டம் அல்ல. ஆங்கிலத்திற்கும் சிங்களத்திற்கும் இடையேயான போராட்டம். ஏனென்றால் தமிழர்களுடைய தலைவர்கள் சட்டத் தரணிகளாகவும் இருந்ததனால், அவர்கள் பிழைப்பு நடத்தக்கூடிய மொழி ஆங்கிலமாக இருந்ததனாலும், ஆங்கிலத்தினுடைய நீட்சி அதிகாரப் பகிர்வுக்குத் தங்களுக்குக் கூடிய வசதி தரும் என்பதனாலும் அந்தப் போராட்டம் நடந்ததே ஒழிய, திடீரென்று ஒரு சட்டம் வந்தது நாங்கள் ஒரு நள்ளிரவில் மாறிவிட்டோம் என்று நினைப்பதெல்லாம் தவறு. சில சரித்திர நிகழ்வுகளை வைத்துக் கொண்டு, காக்கை உட்காரப் பணம் பழம் விழுந்ததைப் போல, ஒட்டுவேலை செய்வதைப் போல அதைச் சொல்லப் பார்க்கிறார்கள். தரப்படுத்துதல் வந்த போது சிறு சலனம் ஏற்பட்டது, உண்மை. 1972ல் புதிய அரசியல் சட்டம் ஏற்பட்ட போதும் சில சலனங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் அதைத் தமிழர் தேசியம் என்று சொல்ல முடியாது. ஆயுதப் போராட்டம் ஏற்பட்ட பிறகுதான் தமிழருக்கு ஒரு இனத்துவ அடையாளம் வேண்டும், அந்த அடையாளம் தமிழ் மூலம்தான் பெறப்பட வேண்டும், தமிழருக்கு என ஒரு பிரதேசம் வேண்டும், மண் வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். எனவே 1956 திடீரென்று ஒரு நயவநசளாநனஅயசம என்று சொல்வது சரித்திரத்தை சரியாக உள்வாங்கிக் கொள்ளாத நிலை என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

பேட்டியாளர்: தமிழ் தேசியம் என்ற கருத்தாக்கம் அந்தக் காலகட்டத்தில் உருவாகியது என்று கருதுவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. 1957ல்தான் கைலாசபதி தினகரன் இதழுக்கு ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்கிறார். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துக்களுக்குத் தனி அடையாளம் வேண்டும் என்பதற்காக தமிழ் தேசிய இலக்கியம் என்ற கருத்தை முன்வைத்து அதை வளர்த்தெடுத்தார் என்று ஒரு கருத்து இருக்கிறது. அது சரியா?

எஸ்.பொ: அதுவும் பிழை. சில வரலாற்று உண்மைகள் சிலருடைய “லாலி”

பாடுவதற்காக மறைக்கப்படுகின்றன. கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக வந்த அதே காலகட்டத்தில் ஒரு பிரசினை எழுகிறது. என்ன பிரசினை எண்டால், அன்னிய செலாவணிக் கட்டுப்பாடு. இவர் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகைக் குழுமத்தில் தமிழ் பத்திரிகை ஆசிரியராகப் பொறுப்பு வகிக்கிறார். ஏரிக்கரை பத்திரிகைக் குழுமத்திலே சிங்களப் பத்திரிகைகளும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த சிங்களப் பத்திரிகைகளில் எழுதிய சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கு அந்தக் கம்பெனி பணம் கொடுத்தது. அப்படிப் பணம் கொடுக்கும் போது அந்நிய செலாவணி பிரசினை இருக்கவில்லை. அவர்கள் இலங்கையிலேயே வசித்த எழுத்தாளர்கள். ஆனால் மு.வரதராசனுக்கும், சிதம்பர ரகுநாதனுக்கும், ஏன் திருச்சி ரகூலுக்கும் கூடப் பணம் அனுப்பியபோது அன்னிய செலாவணி என்ற ஒரு கூறு அங்கே தலை காட்டியது. அப்போது நிர்வாகம், " கைலாசபதி, இந்த நாட்டிலே எழுத்தாளர்கள் இல்லையா? ஏன் இந்தியாவிற்குப் பணம் அனுப்புகிறீர்கள்? இது எங்களுக்கு அந்நிய செலாவணியில் கட்டம் தருகிறது. உள்நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தால் இந்த அன்னிய செலாவணியை நிறுத்தலாம்" என்று சொன்னது. It was an administrative decision. அது இவர் மீது திணிக்கப்பட்டது. அது வாய்த்துவிட்டது, லாலி பாடுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக. இது உண்மை. நிர்வாகத்தில் இருந்தத்களுடன் அந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்ட தொடர்புகளாலும், உரையாடல்களாலும் இந்த உண்மையை நான் அறிந்து கொண்டேன்.

பேட்டியாளர்: அப்படியானால், உங்கள் அபிப்பிராயத்தில், தமிழ்நாடு சாராத ஒரு அடையாளம் இலங்கை இலக்கியத்திற்கு எப்போது ஏற்பட்டது?

எஸ்.பொ: அது ஓரளவிலே, தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஈழகேசரிப் பண்ணையிலே உருவாகிவிட்டது. ஈழகேசரி இலக்கிய உணர்வுகளின் ஒரு சந்தியாக இருந்தது. It was a medium.. பண்டிதர்களுக்கு, தமிழர்களது அரசியலை முன்னெடுத்தவர்களுக்கு அது ஒரு பிரசுர களமாக இருந்தது போலவே உள்ளூர் தமிழிலே எழுதக்கூடிய கதைகளுக்கும் அது பிரசுரகளமாக இருந்தது. இலங்கையர்கோன் சரித்திர நிகழ்வுகளை வைத்துக் கதை எழுதினால் அதைக் கலைமகளுக்கு அனுப்புவார். ஆனால் வெள்ளிப் பாதசரம் போன்ற கதையை எங்கே அனுப்புவார்? ஈழகேசரிக்கு அனுப்புவார். எனவே நிர்ப்பந்தங்கள் எதுவும் இல்லாமல் மண்ணின் வாழ்க்கையைத் தரிசித்த படைப்பாளிகள், அந்த மண்ணின் வாழ்க்கையின் இயல்புகளைத் தங்கள் படைப்புக்களிலே கொண்டு வந்தார்கள். அதில் முக்கியமானவர்களாக இலங்கையர் கோனையும் அ.செ.முருகானந்தனையும் சொல்ல வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, அது நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே, புதிய திசைகளைக் காணக் கூடிய ஞானஸ்தானத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, ஈழகேசரிப் பத்திரிகை பாலர் வட்டாரம் ஒன்று துவங்கியது, இளம் எழுத்து ஆர்வங்களை ஒரு சங்கமாக அமைத்தது. இப்படியாகத்தான் மறுமலர்ச்சி சங்கம் வருகிறது. இங்கே இருந்தவர்கள் மறு மலர்ச்சி சங்கத்திற்குப் போகிறார்கள். மறுமலர்ச்சி சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதே புதுமைப்பித்தனுடையதும், மணிக்கொடியினுடையதுமான இலக்கிய ஆளுமையின் தாக்கம். ஆளுமையினுடைய தாக்கம் என்றால், தென்பாண்டித் தமிழைப் புதுமைப் பித்தன் தன் வாகனமாக்கினால், ஏன் யாழ்ப்பாணத் தமிழை நாங்கள் வாகனமாக்க முடியாது? அப்படிப்பட்ட சிந்தனைகள். கு.ப.ரா. மறைந்தபோது, நிதி திரட்டி அனுப்புகிற அளவிற்கு, மணிக்கொடி பத்திரிகையோடு ஒரு ஒட்டுறவை வைத்துக் கொண்டிருந்த

இளைஞர்கள்தான் மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையை நடத்தினார்கள். இந்த மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையைப் பற்றி கைலாசபதி, தளையசிங்கம் அனைவருமே தவறான கருத்துக்களை வைத்திருக்கிறார்கள். தவறான கருத்துக்கள் என்றால், ஈழகேசரிப் பத்திரிகையிலே இடம் இல்லாமல் இவர்கள் மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகைக்கு வந்தார்கள் என்பது ஒரு சில இதழ்கள்தான் நடத்தினார்கள் என்பது. அது அல்ல வி்யம். அவர்கள் சரியான திசையில் சிந்தித்தார்கள் என்பதுதான் அந்த இயக்கத்தினுடைய முதலாவது வெற்றி அது மட்டுமன்றி புதிய பரிசோதனைகளைச் செய்தார்கள். உருவகக் கதைகளைப் பற்றி எழுதினார்கள். அது மட்டுமல்ல, யதார்த்தமான வாழ்க்கையை மட்டுமல்ல, மன உணர்வுகளையும், ஓட்டங்களையும் எழுதினார்கள். இப்படிப்பட்ட பரிசோதனைகளை செய்வதற்கு மறுமலர்ச்சியை ஒரு சிற்றிதழாக அதை அவர்கள் சிற்றிதழ் என்றே இனம் கண்டார்கள்- நடத்தினார்கள் அதில் சம்பந்தப்பட்ட எவரும் பிற்காலத்தில் முற்போக்குக்கு வரவில்லை என்பதால் அவர்களுடைய பங்களிப்பு இல்லை என்றாகி விடுமா?

பேட்டியாளர்: புதுமைப்பித்தனுடைய தாக்கம், மணிக்கொடியினுடைய தாக்கம் என்று சொல்லும் போது, புதுமைப்பித்தனுக்கும், மணிக்கொடியில் இருந்த மற்றவர்களுக்கும், அதாவது கு.ப.ரா, பிச்சமுர்த்தி, சிதம்பர சுப்பிரமணியன் போன்றவர்களுக்கும் அடிப்படையான ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வடமொழி, அதாவது சமஸ்கிருத, காவியமரபு குறித்த ஒரு பார்வை இருந்தது. அதனுடைய அபிமானிகளாக அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஐரோப்பிய இலக்கியங்களைப் படித்து அது குறித்து ஒரு பார்வை இருந்தது. அதன் ரசிகர்களாக அவர்கள் இருந்தார்கள். இந்த இரண்டையும் சேர்ந்தது ஒரு கலவையாக அவர்கள் தமிழில் ஒரு நவீன இலக்கியம் என்பதை முன் வைக்க வருகிறார்கள். அதுவே பாரதியிடமிருந்து ஒரு மாறுபட்ட போக்கு. ஏனெனில் பாரதிக்கு சமஸ்கிருத காவிய மரபோடு, தமிழ்க் காவிய மரபைக் குறித்தும் ஒரு சிந்தனை இருந்தது. அதோடு நாட்டார் வழக்குகள் (கழடம டடிசந) குறித்தும் அவர் அறிந்திருந்தார். அவை எல்லாவற்றையும் இணைத்து ஒரு பாணியை உருவாக்குகிறார். ஆனால் மணிக்கொடி குழுவினர் நாட்டார் வழக்குகளை கைகழுவிவிட்டு ஐரோப்பிய மரபுகளை அதிகம் தழுவிக்கொள்கிறார்கள். புதுமைப்பித்தன் அவர்களிலிருந்தும் வேறுபடுகிறார். அவரிடம் தமிழ் சைவ வேளாள மரபின் தாக்கம், ஆக்கபூர்வமாகவோ, எதிர்மறையாகவோ இருக்கிறது. அதையும் ஐரோப்பியக் கலை வடிவங்களையும் சார்ந்து அவர் தன் இலக்கியத்தை உருவாக்குகிறார். இலங்கையில் எழுதியவர்களுக்கு சமஸ்கிருத மரபைப் பற்றிய ஒரு பார்வை இருந்ததா? அல்லது புதுமைப் பித்தனைப் போல சைவ வேளாள மரபின் பின்னணியில்தான் அவர்களது சிந்தனைகள் அமைந்தனவா? அந்தப் பின்னணியில்தான் அவர்கள் ஐரோப்பிய நவீன இலக்கியங்களைப் பார்த்தார்களா?

எஸ்.பொ: இலங்கையில் கல்வி முறை ஆங்கிலக் கல்வி முறையிலும், இந்தியக் கல்வி முறையிலும் பார்க்க சற்றே வேறுபட்டிருந்தது. ஆயனந கை நுட்பெயனெ என்ற, ஆக்ஸ். போர்ட், கேம்பிரிட்ஜ் போன்ற பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட, குறிப்பாக கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவ மிஷனரிமார்களுடைய பாடசாலைகள், ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தன. அந்த ஆங்கிலத்திலே மிகத் திறமை பெற வேண்டுமென்று சொல்லி இரண்டு தொல் மொழிகள் கற்பிக்கப்பட்டன. ஒன்று கிரேக்கம். மற்றொன்று லத்தீன். இந்த இரண்டு மொழிகளைக் கற்கும் போது ஆங்கில மொழியை மட்டுமல்ல, இலக்கிய மரபுகளையும் பெரிதாக கற்றுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு லத்தீன் மொழி படித்தவன் நான். அந்த சொந்த அனுபவத்தில் இதைச் சொல்கிறேன். அதேபோல வாசிப்புப் பழக்கத்தான் மொழிப்பழக்கத்திற்கு மிக உறுதுணையாக உள்ளது என்று “வகுப்பு

நூல்நிலையங்களே“ நடத்தப்பட்டன. வகுப்பு நூல் நிலையம் என்றால் ஒரு வகுப்பிலே 30 மாணவர்கள் என்றால், அறுபது நூல்கள் இருந்தன. அந்த மாணவர்கள் அந்த அறுபது நூல்களையும் வாசித்தாக வேண்டும். இது செழுமையான ஒரு பின்னணி. இவற்றுடன் கிரேக்க இலக்கியங்களுடைய துன்பியல் தன்மைகளை ஆங்கில இலக்கியங்களை வாசிக்கும் போது அதன் பின்னணியாக இவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை தமிழ்நாட்டில் இல்லை. இங்கே ஆங்கில மொழியில் உச்ச ஆசான்களாக இருந்த பலரும் பிராமணர்கள். இந்த பிராமணர்கள் இயல்பாகவே சம்ஸ்கிருதம் கற்றவர்கள். எனவே இரண்டு வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளிலே அவர்கள் ஆங்கிலத்தைக் கற்றார்கள். என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அதனால்தான் பிற்காலத்தில் தென் தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களைப் பார்க்கிலும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் கூடுதலாக ஐரோப்பிய இலக்கியங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு அவற்றின் தாக்கத்தில் தங்களது இலக்கியங்களை- படைத்தார்களில்லை- செய்தார்கள். இதிலே முக்கியமான ஒரு வியம் என்னவென்றால், இந்த “தேசிய இலக்கியம்” என்ற கோஷம் 1960ம் ஆண்டு முன்வைக்கப்படுகிறது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களால். அதுவும் மரகதம் சஞ்சிகையில்தான் அது முதலில் முன் வைக்கப்பட்டது. இந்த சிந்தனையை முன் வைத்தபோது தேசிய அடையாளங்கள் சொல்லப்படவில்லை. சொல்லப்பட்டது இந்திய எதிர்ப்பு அடையாளங்கள்தான். இந்திய எதிர்ப்பு அடையாளங்கள்தான் தேசிய அடையாளங்கள். அது எங்கள் சிந்தனையிலே ஏற்பட்ட தவறு. அந்த இந்திய விரோத தேசியக் கருத்துக்கள் சுத்த சுயம்புவாக சிங்களக் கருத்துக்கள். ஏனென்றால் சிங்களர்கள் எப்போதுமே வடக்கிலிருந்து இந்தியா தங்கள் தோள் மீது ஏறி எங்களை அடிமைப்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள் என்று ஒரு அச்ச உணர்வுடனேயே வாழ்ந்தார்கள் சிங்கள இனத்தைப் பற்றி சொல்லும் போது “A majority lived with a minority complex” என்று சொல்வார்கள். அதுதான் அவர்களை, அவர்களுடைய அரசியலை, எல்லாவற்றையும் வழிநடத்துகிறது. உங்களுக்குத் தெரியுமா, 1956ல் தனிச் சிங்களம் சட்டமியற்றப்படுகிற வரையில், தேசிய சிங்கள நாடக மரபு என்ற ஒன்றிருந்ததில்லை. அதற்குப் பிறகுதான் வனமே, சிங்கபாகு போன்ற நாடகங்கள் மூலம் தேசிய நாடக மரபை சரத் சந்திரா உருவாக்கிக் கொடுக்கிறார். அந்த எழுட்சிகள், அந்த அர்ப்பணிப்புக்கள் அந்த மொழியையும், அந்த மொழி சார்ந்த கலை இலக்கிய உருவங்களையும் முன்னெடுத்து செல்ல வேண்டும் என்ற அக்கறைகள் சிங்களர்கள் மத்தியில் இருந்தது போல தமிழர்கள் மத்தியில் இருக்கவில்லை. அப்படி இல்லாதது போனதற்குக் காரணம், ஆங்கிலத்தை கும்பிட வேண்டும் என்ற நமது மனோபாவம். இந்த முற்போக்கு ஆசான் நிலை கைலாசபதிக்கும், சிவத்தம்பிக்கும் கிடைத்தற்கு முக்கிய காரணம் அவர்கள் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள். டொமினிக், டேனியல் போன்றவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. இந்தக் complexities எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டு மிக எளிமையாக, “கைலாசபதி வந்தார், குந்தினார், உடனே இலங்கை எழுத்தாளர்கள் எல்லாவற்றையும் பிடிச்சு எழுதச் சொன்னார்” என்பது சரியில்லை. இந்த டேனியல், ஜீவா ஆகியோருடைய எழுத்துக்களுக்கு எப்போதுமே கைலாசபதி முக்கியத்துவம் கொடுத்ததே இல்லை, அவர் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில். இந்த உண்மைகள் எல்லாம் மறைக்கப்பட்டுதான் வரலாறு எழுதப்படுகிறது. அதுதான் என் மன வகுத்தம்

(தொடரும்) (C)

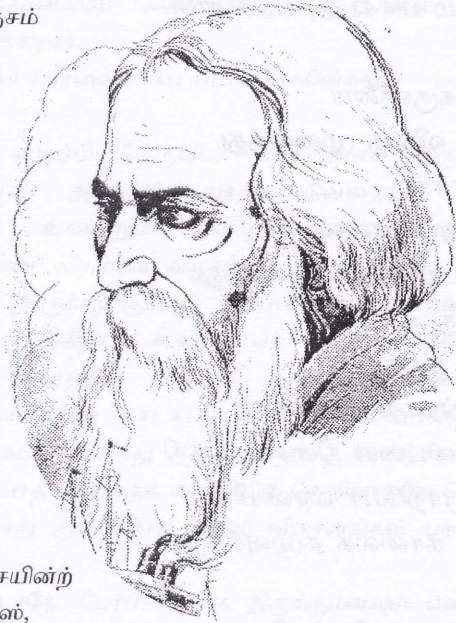
(நன்றி : திசைகள் என்ற இணையத்தளம்.)

தெரிந்தபெயர்களும் தெரியாதபெயர்களும் சில இலக்கியத் தரவு.

ருடியார்ட் கிப்ளிங், ரபீந்திரநாத் தாகூர், பெர்னாட் ஷோ, ஹெர்மான் ஹெஸ்செ, ஜாக் திபோல்ட், அந்ரே ஜித், தோமஸ் எலியட், வில்லியம் பொக்னர், பெர்ட்ரான்ட் ரஸ்ஸல், எர்னஸ்ட் ஹெம்மிங்வே, ஜீன் போல் சார்த்தர், சாமுவல் பெக்கற், பாப்லோ நெருடா, ஸால் பெல்லோ, கார்சியா மார்க்குவெஸ், வில்லியம் ஹோல்டிங், கிளாட் சிமோன், வோல் சோயிங்கா, ஜோசப் புரோட்ஸ்கி, அக்டோவியோ பான், நாடின் கோடிர், குந்தர் கிராஸ், வி.எஸ்.நைபால், ஜே.எம்.குட்சீ என்ற பெயர்களைப் பார்த்தால் இவைக்குள் எனன பொருத்தம் உண்டு அல்லது இந்தப் பெயர்களெல்லாம் எங்கே தொடர்பு படுகின்றன என்பது இலக்கியத்தை வாசிக்கும் பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும்.

அப்படித் தெரியாதவர்கள் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்க. ஆனால் இலக்கியம் படிக்கும் எல்லாரும் பெரும்பாலும் இந்தப் பெயர்களைத் தெரிந்துதான் வைத்திருப்போம்.

எப்போதுதாவது ஒரு தடவை எங்களிடம் வந்து சென்ற பெயர்கள்தான் இவை. ஆனால் பின்வரும் சில பெர்களைப் பார்ப்போம்.... இம்ரே கேர்டெஸ், தாரியோ போ, செஸ்லோ மிலோஸ், உடிசஸ் எலிற்றிஸ், வின்சென்ற் அலெக்ஸாண்டர், யூலினோ மொன்ரால், இவோ அன்ட்ரிக், செயின்ற் ஜே. பெர்ஸ், ஹால்டோர் லக்ஸ்னஸ், பார் லாஜெர்க்வீஸற், ஜியோயு கார்டுச்சி

1913இல் நோபல் பரிசு பெற்றவர்

மேலே சொல்லப்பட்டவையும் இவையும் இலக்கியத்துக்கு நோபல் பரிசு

தெருவோரம் உறையும் பனியில்
மெதுவாய் நகர்ந்து
அவளைக் கடந்தேன்.

எப்போதும் பெரும்
புயலென வீசி
என்னை நகர்தும்
அவள் என்னிடம்
தோற்றுப்போனாள்.

அவள்
சிக்குண்ட கூந்தல்
காற்றெல்லாம் சிதைய
மனம் பிசகி அலைகிறாள்.

என்குள்ளோ
ஒரு விதை முளைத்து
மரமாகி
பெரு விருட்சமாய்
வியாபித்துக் கிடக்கிறது.
எனது கனவில்
சூல் தரித்து
பழங்கால தேசத்தின்
கோடையை நினைவுறுத்தி
ஒன்ராறியோ வாவியில்
என் காலைக் கழுவுகிறேன்.

மேலே குளிரும் நிலவு.
தோலை விறைக்க
உள்ளே கருகுகிறது
ஒரு கோடை வெயில்.

ஆளில்லாத்
தீவு

இளந்துறைவன்

பெலினியின் படம் ஒன்றைப் பார்க்க நேரிட்டது. ரொரன்ரோவில் வரும் எத்தனையோ அலைவரிசைகளில் நல்ல படங்கள் அவ்வப்போது வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

பெலினியின் ரோம் என்ற அந்தப் படம். பெலினியின் பல படங்கள் ஆணித்தரமாகச் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுகின்ற, சொல்ல முடிகின்ற தன்மை என்பன அதிலமிருந்தது.

ரோமில் அவர் தான் பெற்ற வாழ்க்கையின் பாடங்களைத் தருகின்றார். 'நவீன' நெருக்கடிகள் எவ்வாறு அபத்தமாக இருக்கின்றன என்பதைக் காட்சிப்படுத்துகின்றார். நவீன நகரம் சத்தம் நிறைந்ததாய் ஓசையற்றதாய் இருப்பதால் அது வெறும் இரைச்சலையே வெளிப்படுத்துகின்றது என அதன் செயல்பாடுகளில் இருந்து காண்பிக்கிறார்.

தன்னுடைய பார்வை, இளைஞனின் பார்வையாகப் படம் போகின்றது.

அதே வேளை உரிமைக்குரல் எழுப்பி தெருவில் சுதந்திரமாக இருக்கும் ஹிப்பிக்காரர்கள் பொலிசாரினால் அடித்துத் துரத்தப்படுவதையும் அதே இடத்திலிருக்கும் உணவகத்தில் உண்ணும் கொழுத்தவர்கள் வேடிக்கை பார்ப்பதையும்... ரோமில் எவ்வளவோ விதமான விழாக்கள் இருப்பதையும் அதே வேளை இயல்பாக தாங்களாக இருக்கவிரும்பும் ஹிப்பியினர்போன்றவர்கள் அனுமதி மறுக்கப்படுவதையும் காட்டுகிறார். உலகப்போர் தொடர்பானதாகக் பிற்காலத்தில் காட்டப்படுவதால் நகரத்தில் நடக்கும் ஒரு கலைவிழாவைக் காட்டுகின்றார். அதில் அந்தக்காலத்தது நாடகப்பாணியான 'ஸ்டோக்கேர்ஸ் அரங்கு' எவ்வாறு காண்பிக்கப்படுகின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றார். அவரிடமிருக்கும் ஸர்ரியலிசத்தின் பாதிப்பு இந்தக் காட்சியில் தெளிவாகவே தெரிகின்றது. கலைநிகழ்ச்சி நடக்கும்போது குண்டுபோடப்படும் விமானங்கள் பறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

ஒருவர் சொல்கிறார் " நீ பயப்பிடாதே. போப் இங்கே இருக்குமளவும் எவனும் ரோமில் குண்டு போடமாட்டான்".

அவை போல இன்னும் பல. இந்தப்படம் கத்தோலிக்க சமயத்தை விமர்சிப்பது, நக்கலடிப்பது தொடர்கிறது.

கடைசியிக் காட்சிக்கு முந்தைய காட்சி.

ஆடை அணிவகுப்புக் காட்சிக்கு எல்லோரும் தயாராக இருக்கிறார்கள். 'ப' வடிய மேடை. (இது படம் என்பதை விட இந்த நேரத்து நாடக இயக்கங்களைப் பலவிதங்களாகக் காட்டியிருப்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.) விதம்விதமாக ஆட்கள். அப்போது சிறிய மணி ஒலிக்கிறது. ஒருவர் வருகின்றார். அவர் போப். அவருக்குக் காட்சி அணிவகுப்பு நடக்கிறது. முதலில் இரு குருமார் வருகின்றார்கள். அலங்கார மாள ஆடைகள். இது திருவிழாக்களில் அணிவதற்கு ஏற்றது என்கின்றார் அறிவிப்பாளர். பின்பு இரு சிலர் வருகின்றனர். அவர்கள் தலையில் பறவையின் அலகுபோல் தொப்பியிருக்கிறது. இது புதிய பாணியில் ஆட்களைக் கவருவதற்கு என்று சொல்கின்றார்கள். பின்பு அறிவிப்பாளர் கிராமப்புறங்களில் சேவை செய்வதற்கு ஏற ஆடை என்று சொல்ல சயிக்கினில் இரு குருமார் பாதிவேட்டி போன்று முன்னாலும் சாதாரண அவர்களின் அடைபோன்று பின்னாலும் போட்டபடி சைக்கிள் ஓட்டி வருகின்றனர். விசித்திரமான பல ஆடைகள் . பின்னர் சாத்தானுக்கும் ஒரு ஆடை. இடையில் வந்த மதுவைப்பருகிய போப் நித்திரையாகிவிடுகின்றார். இந்தவேளையில் போப்புக்கான ஆடைகள் பல வருகின்றன. ஒளிமயமாக. வண்ணமயமாக. இறுதியாக வரும் ஆடை சொல்கிறது. நடுவில் போப்பின் உருவம் இருக்கிறது. பார்வையாளர்களாக இருப்பவர்கள் மெய்மறந்து எழுந்து நின்று ஆடை அணிவகுப்பில் வரும் போப்பை வழிபடுகின்றார்கள். உண்மையான போப் பக்கத்தில் நித்திரை கொண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.....

இதற்கு முந்திய காட்சி ஒன்று. விலைமகளிர் வீட்டிற்குச் செல்லுகின்றனர். கும்பலாக வந்திருக்கும் பலரிடம் சந்தைக்கடைபோல் தங்களைப் பல பெண்கள் விலைபேசுகின்றார்கள். பேசியவர்கள் பொறுப்பாளரிடம் காசு கொடுத்துவிட்டு அவரவர்களை அழைத்துச் செல்கிறார்கள். இளைஞன் ஒருவன் தனக்குப்பிடித்தமான பெண்ணைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

அவனைக்கூட்டிக்கொண்டு போனவனும் பெண்ணுடன் போய்விடுகின்றான். அந்தவேளை வரும் ஒரு தனிச்சிறப்பான பெண்ணைக்கண்டு மோகிக்கும் இளைஞன் (இதுதான் பெலினியினைப் பரதிபலக்கும் முகம் -பாத்திரம்) அவளைத் தெரிவு செய்ய முற்பட ஒரு இராணுவத்துணைத் தலைவன் கொண்டுபோய்விடுகின்றான். கூச்சல் இன்னும் இடங்கவில்லை. ஒரு தொலைபேசி வருகின்றது. பொறுப்பாளப் பெண்மணி பேசுகிறாள். பின்பு அவன் கையைத்தட்டி...சில நிமிடங்கள் சத்தம்போடாமல் அவரவர் இடங்களில் அப்படியே

இருங்கள். பேய் அமைதி நிலவுகிறது. எல்லாப் பெண்களும் 'லிஃப்டில்' ஏறிமேலே போகின்றார்கள். ஒரு குறித்த அறைக்குப் போகும்படி பொறுப்பாளப்பெண் அவர்களிடம் சொல்கின்றார்.

அவர்கள் போனபின் "நாளைக்கு வாருங்கள் இன்று நீங்கள் கலைந்து போகலாம்." என்கிறாள் பொறுப்பாளி.

கலைந்துபோகும் ஒருவர் சொல்லிக்கொண்டு போகின்றார்

" எந்த அமைச்சரோ, இராணுவத்தலைமை அதிகாரியோ, அல்லது கர்தினாலோ(இவர்கள் தான் பினாளில் போப்பாகத் தெரிவு செய்யப் படுவார்கள்.) தெரியவில்லை. இவ்வளவு பெண்களையும் ஒன்றாக வைத்திருக்கப் போகிறான். கொடுத்துவைத்தவன்."

<p>ரொரன்ரோவில்சூட பல சினிமாப் பேச்சாளர்களும் சினி- மாத் தயாரிப்பாளர்களும் சினிமா இயக்குனர்களும் 'தரமாக'இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாருக்குமஞ் இருக்கும் ஒரே பொதுவான தகுதி சமீபத்தில் நடந்துமுடிந்த 'பிராங்கோபோனி' திரைப்படவிழா மற்றும் குழைந்தகன் திரைப்படவிழா உட்பட ரொரன்ரோவின் எந்தத்திரைப்பட விழாப்படங்களையோ பார்க்காதவர்கள்,திரைப்படங்களைப் பார்க்காதவர்கள்(நல்ல உலக திரைப்படங்கள்) திரைப்படம் பற்றி எந்தக் கோர்ஸும் எடுக்காதவர்கள் அல்லது சில புத்தகங்களைப் படிக்காதவர்கள் என்பதும்தான். எங்கள் கலைஞர்கள் படம் எடுக்கிறார்கள் பார்த்து ஆதரவழிப்போமே என்று போனல் திரைஅரங்கிலே தற்கொலைசெய்வது அதைவி டச் சிறப்பானதாய் இருக்கும். சில விதிவிலக்குகளைத்தவிர.</p>	<p>ஒரு படத்தில் காட்சிப் படி மந் களுக் கு ம் குறைவில்லை. சொல்ல இடமில்லை. கதையென்று ஒன்றும் இல்லை. அதனால் சொல்லவில்லை இங்கு. கதை யாருக்குத் தேவை. திரைக் கதை தான் தேவை. அது தெரியாலேயே எங்கள் தமிழ்ச்சினிமா இன்னும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. 50 வருடம் தாண்டியும்.</p>
--	--

இந்தப் பெலினியின் படத்தைப் பார்க்கும்போது ஒன்று மட்டும் தெரிகின்றது. கருத்துச்சுதந்திரம் என்பது தமிழ் இலக்கியத்தில் அல்லது கலைப்படைப்புக்களில் கொஞ்சம்கூட இல்லை. (இது முன்பே தெரிந்தாலும் கூட, இப்போது தோன்றுகின்றது.) நாங்கள் எப்போதும் சுயத்தணிக்கையிலேயே வாழ்கின்றோம். இதற்கு இந்தக்கட்டுரையை எழுதும் நானுமே விதிவிலக்கு அல்லத்தான். இந்தக்கட்டுரையின் எழுத்துப்போக்கில் என்மனமும் விரல்களும் தேவையானவற்றைத் தணிக்கை செய்தபடியேதான் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றன. சுயத்தணிக்கை தமிழ் வட்டத்துக்குள் என்று மட்டுமில்லை. பல தளங்களிலும் இருக்கிறது. எங்கள் கருத்துக்கான சுதந்திரம் எங்களைப் பல இடங்களில் போகவிடாமல் 'நுழையவிடாமல்' எங்கள் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்துவிடும் என்ற பயத்தில் எதையும் அப்படியே எழுதாமல்

வலது -பெலினி

சொல்லாமல் எங்கள்
காலம்போகிறது.
அது உண்மையும் கூட
அப்படி எழுதும் காலம் -
வேளை உண்டாகும் வரை
நல்ல இலக்கியம் என்பது
கனவுதான். சிலர் இதைத்
தவிர்ப்பதற்காகவே பட்டும்
படாமல் 'சப்ஜெற்களை'
எடுத்துக் கொள்வார்கள்.
அதனால் நீங்கள்
சிலவற்றைப்பற்றி எழுத
வில்லை சொல்லவில்லை
என்று யாரும் குறைசொல்ல
முடியாது. ஏனென்றால் அது
என் 'சப்ஜெக்ட்' இல்லை
என என்று
சொல்லிவிடலாம் தானே.
சுருத்துச் சுதந்திரமில்லை
என் முழுக்கருத்தையும்
நான் வெளிப்
படுத்துவதில்லை என்று

சொல்பவனே இன்றைக்கு உண்மையான எழுத்தாளி. ()

பெட்டிச்செய்திப்பார்வை....

வைரமுத்துவிற்குக் கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம் நூலுக்குக் கிடைத்த பரிசு, சாகித்திய அக்காடமி விருது...தரப்பட்டதைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம். இந்த விருது பன்மடங்கு பெறுமதியானது. இந்தவிருது அப்தல் ரஹ்மானுக்கு கிடைத்ததோ இல்லையோ இந்தவிருது இந்த முறை சிந்தனையுடையது என்று அவரது ஒரேயொரு நாவலினால் மட்டும் சொல்லப்படும் -பனியமர்தின் கதை- சுந்தர ராமசாமிக்குக் கிடைக்கும் எனப் பலரும் எதிர்பார்த்தனர். அதனால் பலர் பொறாமை கொண்டு விரு பற்றி சரி பிழைகளில் மோதிக் கொண்டனர். ஆனாலும் தமிழில் எழுதியதற்காக யாருக்குக் கிடைத்தாலும் மகிழ்ச்சிதான். வைரமுத்துவிற்குக் கிடைத்ததிலும் மகிழ்ச்சிதான்.

ஒரு புள்ளி விபரச் செய்தி. நோபல் பரிசுக்கான இலக்கியப்பரிசு...புலிட்சர் பரிசு எனப் பல இலக்கியப்பரிசுகளில் தெரிவுக் குழுவில் இருப்பவர்கள் முதல் தடவையாக அந்தந்த எழுத்தாளர்களைத் அந்தநேரத்தில்தான் தெரிந்து கொள்வார்களாம் என்றும் வதந்தி உண்டு. இது எல்லா விருதுக்கும் பொருந்தாது. சில விருது வழங்கும் இடங்களில் விருது வாங்குபவர்களும் கொடுப்பவர்களும் மாமன் மச்சான் உறவில் இருப்பார்கள்போல.

தமிழ்ச் சினிமாவின்மீது பார்வையும் கோபமும்

குமரன்

தற்காலத் தமிழ்ச் சினிமாவின் மீது ஒரு ஆழ்ந்த பார்வையினை முன் வைக்கும் போது எல்லோரும் வியாபாரச் சினிமா கலைச்சினிமா என்ற இருபெரும் பிரிவினைப் பிரித்து அதற்கிடையில் நின்று தமது பார்வையை முன்வைப்பார்கள். தமிழ் சினிமாச் சூழலில் வியாபாரச் சினிமாவின் பெருக்கத்துக்கிடையில் ஒரு நூலாளவிலேனும் கலைச்சினிமா பெருகிவிடவில்லை. அல்லது வளர்ந்து விடவில்லை. ஆனால் பொதுவாக வியாபாரச்சினிமா பற்றி நாம் பேசவரும் போது தனித்தே அதனைப் புறக்கணிக்கும் மனோ நிலையினை மனதில் கொண்டு அதனை பின்புறமும் உள்புறமும் வெறுப்புணர்வுடன் அலகுவதே நமது சினிமா ஆய்வாளர்களின் வேலையாய் இருந்து வருகிறது. ஆனால் இப்படியான திரைப் படங்களைப் பார்க்கும் பெருந்தொகையான மக்களையோ அல்லது இம்மக்களிடம் வெல்வதும் தோற்பதுமாக மீண்டும் மீண்டும் அரங்கேறிவரும் இச்சினிமா மனோநிலை பற்றியோ இவர்கள் சிந்திப்பதில்லை.

தனித்து காதல், அடிதடி, வன்முறை என்ற சக்கரத்துக்குள் நின்று எடுக்கப்படும் படங்கள் அதிகமாக மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதும் புத்தி சொல்லும் படங்கள் கையைச் சுட்டுக் கொள்வதுமாக இன்றைய தமிழ்சினிமாச் சூழல் இருந்து வருகிறது. பொதுவாக தமிழ்சினிமாவின் ஹீரோத்தனங்களை மக்கள் வெகுவாக ரசித்துக் கொண்டாலும் அதிசாகச வித்தை கொண்ட ஹீரோக்களை மக்கள் வெறுப்பவர்களாகவேயுள்ளார்கள்.

பொதுவாக உச்சக்கட்ட ஹீரோவாக மக்களிடத்தில் பவனிவரும் கமலஹாசன் பணம் குவிக்கும் வியாபாரப் படங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதேயளவு கரிசனையுடன் தனது நடிப்புத் திறன் மூலம் நல்லதொரு நடிகனாக நல்லதொரு கலைஞனாக தமிழ் சினிமாச் சூழலில் இருந்து காலந்தள்ளுகிறார். சிவாஜி ரஜனி போன்ற நடிகர்களைப் பார்க்காத வேறு ஒரு கோணத்திலேதான் எல்லோரும் கமலஹாசனைப் பார்க்கிறார்கள். இங்கே கமலகாசனின் நடிப்புத் திறன் என்பது அப்பட்டமான கொப்பியடித்துக்கள்ளால் விளைவது என்பதை மக்கள் தான் விளங்கிக் கொள்வதில்லை என்றால் பாவம் இந்தச் சினிமா ஆய்வாளர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களுக்கும் விளங்குவதில்லை. கமலின் இவ்வகையான நடிப்புத்திறமையை எவ்வித வெளிக்காற்றும் படாமல் மக்களிடம் சென்றடைய வைப்பதற்கு மணிரத்தினம் தொடக்கம் யமுனா ராஜேந்திரன் என்பவர் வரை காத்திருக்கிறார்கள். சரி நடிப்புத் துறையில் கமலஹாசனை அத்தீத கலைஞன் அற்புத விடிவெள்ளி என்று சொன்னால் அதற்குள்ளான மரியாதையில் ஒரு விகிதத்தினைத் தன்னும் நாம் மற்றய சிறந்த நடிகர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை. கொடுக்க மனம் இருப்பதில்லை.

நடிப்பின் லயத்தில் தமிழ்ச்சினிமாவில் வரும் அத்தனை கலைஞர்களும் தமது பாத்திரத்தின் குணம் அறிந்து திறமாக நடிப்பவர்களே. இதில் இயல்பாக வந்து போகும் விசித்திராவாக இருந்தாலும் சரி எப்போதேனும் வந்து போகும் இடிச்சுபுளியாக இருந்தாலும் சரி தமது பாத்திரத்தின் மீது அதிக அக்கறைப்பட்டு நடிப்பவர்களே. ஆனால் நமது தமிழ்ச்சினிமக் கண்கள் என்னவோ கதை மையப்பட்டுப் போகும் பாத்திரத்தின் மீதே கவர்ச்சிகொள்வது இயல்பாகி விட்டது. கமலஹாசனின் விருமாண்டி படத்தினை கவனித்துப் பார்க்கும் போது விருமாண்டித்தேவரின் நடிப்புத்திறமையை விட கொத்தாலத்தேவரின் நடிப்பு மிகவும் உச்சக்கட்டத்திலிருந்தது. ஆனால் நமது கண்கள் விருமாண்டித்தேவரைச் சுற்றிச்சிற்றி வருவது ஏன்?

கமலஹாசனின் திரைப்படத்தில் சோகமயமான காட்சிப்படுத்தலில் கவலையில் அழுவதற்கான ஒரு அழகுரல் என்பது, அந்த இடத்தில் அந்தப் பாத்திரத்துக்கான அழகுரலாக இல்லாது கமலஹாசனின் அழகுரலாகவே இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதனை நாயகன் தொடக்கம் குருதிப்புனல் தேவர்மகன் என்று இன்று விருமண்டி வரை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். ஆகக் குறைந்தது இந்தத் தரத்தில் கூட அக்கறைப்படாத ஒருவர் தமிழ்சினிமாவின் மிகச்சிறந்த கலைஞராக எப்படிப் பவனி வருவது? (இவை எல்லாவற்றையும் விட தற்போது கமலஹாசன் அக்கறைப்படுகின்ற அரசியல் தளம் மிகவும் முக்கியமானது. தேவர்மகன், ஹேராம், விருமாண்டி(த்தேவர்) போன்ற படங்களை நாம் மிகவும் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். இதற்குள்ளால் சொல்லவரும் கதையும்கையில் அள்ளும் காகம் பற்றி நாம் பாரா முகமாக இருந்து விடக் கூடாது. இதுபற்றி இன்னோர் கட்டத்தில் பார்ப்போம்)

தமிழ்சினிமாவில் ஆட் பிலிம் என்று சொல்லிக் கொண்டு வெளியிடப்படுகின்ற பல படங்களை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகளையும் சிவசங்கரியின் சிறுகதைகளையும் படமாக்கிவிட்டு ஆட்பிலிம் என்று கதை சொல்லும் காலம் போய் தி. ஜானகிராமனின் கதையைப் படாக்கி விட்டு ஆட்பிலிம் என்று கதை சொல்லுகின்ற காலத்தில் வந்து நிற்கின்றோம். மொத்தத்தில் நம்மை எப்போதும் முட்டாள்களாகவே சிந்தித்துக் கொண்டு கதை சொல்லுகின்ற ஏமாத்து வாழ்க்கையையே இவர்கள் செய்து வருகின்றவர்கள். நாமும் நமக்கான கலைப்படம் இவைதான் என்று பார்த்து புல்லரித்து புகழுகின்றோம்.

இன்று கலைப்படம் பண்ணுவதாகச் சொல்லிவரும் ஞானராஜசேகரனோ அதற்கான எவ்வித அறிகுறியும் இல்லாது தனக்கான அரசியல் பித்தலாட்டங்களுடன் படம் பண்ணி வருகிறார். இதற்கு முழு உதாரணம் அவர் காட்டிய பாரதி படம். பாரதியை முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றுக்குள் புதைத்தது போல் புதைத்து விட்டு தன்னை மாபெரும் கலைஞன் ஆக்கினார். மற்றப்பக்கம் தன்னை ஒரு ஒளி ஓவியன் என்று கூறிக் கொண்டு

வந்த தங்கப்பர்ச்சனோ வழமையான தமிழ் சினிமாச் செண்டிமெண்ட் காய்ச்சல் பிடித்து கலைப்படப் போர்வையில் மசாலாத் தூள் விற்கிறார். இவர் கடைசியாக எடுத்த சொல்ல மறந்த கதை, தென்றல் என்று அதிரடி செண்டிமெண்ட் வித்தை மக்களிடம் இருந்து அதிக வசூலைத் தந்ததாக அறியக்கிடைக்கிறது. மக்களின் நாடிபிடித்து பிழைக்கத் தெரிந்தவர்.

ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் எடுக்கின்ற கலைப்படங்களிலும் விட இன்று தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் எவ்வளவோ தரமாக வருகின்றது. பேசப்படும் பிரச்சனைகள் மக்களுக்கு அண்மையாகவும் அதைவிட பாத்திரங்கள் அவர்களாகவும் இருப்பதால் அவர்களிடம் அதிக கவனிப்பைப் பெறுகின்றது. ஆனால் பாலச்சந்தர் போன்ற விருமாண்டிகள் தொலைக்காட்சி நாடகப் பக்கம் வந்து தமது வழமையான சினிமாத்தனத்தில் கதை சொல்ல வரும் போது மக்கள் கொஞ்சம் அசண்டையினமாகத்தான் இருந்து விடுகிறார்கள். ()

(14ம்பக்கத் தொடர்ச்சி) பெற்றவர்களின் பெயர்கள். இன்னும் பல விடுபட்டுப் போயிருக்கின்றன. ஆனால் கீழே இருப்பவையோ பெரும்பாலும் பலராலும் அறியப்படாத ஆனால் இலக்கியத்தில் எழுத்துப்பதிவு செய்திருக்கின்ற, நோபல்பரிசை வென்றவர்களுடைய பெயர்தான்.

பல பெயர்கள் தெரிந்தவர்கள் எவ்வாறு நோபல் பரிசு எடுக்கிறார்களோ அதுபோல் நோபல் பரிசு கிடைத்தவர்கள் பெயரெல்லாம் எல்லாருக்கும்

தெரிந்துவிடுவதில்லை. அல்லது இலக்கிய வாசிப்புக் காரர்களுக்கும் கூடத் தெரிந்துவிடுவதில்லை. அதனால்தான் இலக்கியம் என்பது எல்லாருக்கும்

பொதுவானதில்லை என்று சொல்வார்கள்

போல். இலக்கியம் சிலருக்குத் தனியாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோல இன்னும் சிலருக்கு வேறு தனியாக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றே தோன்றுகின்றது.

இல்லைபேல் உலகப் பொதுவான இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசேகூட

இலக்கியம் வாசிப்பவர்களுக்குத் தெரியாதுபோனால் எப்படி?

வேடிக்கையான தகவல்..... ஒரு தடவை வின்ஸ்டன் சேர்ச்சிலும் இலக்கியத்துக்கு நோபல்பரிசு வென்றிருக்கிறார். இப்படி ஏதாவது ஆச்சரியங்களும் நடைபெறத்தான் செய்கின்றன.

இலக்கியத்துக்கு இதுவரை எத்தனை பெண்கள் நோபல் பரிசு வென்றிருக்கிறார்கள் தெரியுமா?

அந்தக்கணக்குத் தெரிந்தால் உங்களுக்குத் தெரியும் இலக்கியம்

ஆண்களுடையதா பெண்களுடையதா என்று ! ()

2003 இல் நோபல் பரிசு பெற்றவர்

விலோ

உடைந்துபோன கண்ணாடி மீது
சிலவேளைகளில் பனிப்படிவுகள்
லிலக்கின் வாசனையில் ரோஜாவும்
யன்னலுக்கிடையான கொடிய கீழ்க்களால்
தற்பெருமைகளை அசைந்து
எதிரொலிக்கும்.

எரிச்சலூட்டும் இந்த இரவு
நம்பிக்கையற்ற கண்களின்
சோம்பல் இதழ்
மென்மையிலிருந்து
ஒழித்துக்கொள்ள முடியாது

பளிங்குத் தரைமீது சுழரும் மெல்லிய
சுருள்
விக்ரோறியப் பாவாடையும்
போன்றாம் நடனத்தின் பட்டுப் பாத அசைவையும்
நான் வரைந்துகொள்ள ஆசை
விரல் நுணியில் அசைந்து,
வெற்றுக் கையில்
இரண்டு விரல்கள்
முக்கியமற்று தட்டி ஒலித்தன மெதுவாக.

அல்லது நான் காற்றை கிறுக்கலாம்
அல்லது உருவத்தின் நம்பிக்கையை
உடையக்கூடிய மட்டையிலிருந்து
வெட்டி எடுக்கலாம்.
எங்கள் விரகளுக்கூடாகவோ
உடைந்த கண்ணாடிக்கூடாகவோ
அருவக் கூறுகளின் கடுமையும்
அவற்றின் உன்னதங்களும் வழக்கியபடி

பனிக்கட்டியின் சிராய்வுத் துண்டுகளுக்குத் தெரிந்திருக்காது
யாருடைய நேர்மையைத் துளைப்பது?
சூரியஒளியை எப்படி எதிர்ப்பது?

மொழிபெயர்ப்பு: மஞ்சலுணா கோமதி

Dina Bogecho - Montreal, canada

கறுப்பு மீட்பர்: ஹரியற் ரம்மான்

(Harriet Tubman)

மலைமகள்

ஆபிரிக்காவிலிருந்து கறுப்பின மக்களின் உலகமயச் சிதறல்களுக்கு அடிமைவியாபாரம் முக்கிய காரணமாயிருந்தது. 1800களில் அமெரிக்காவின் அழுக்குகளைக் கழுவித் துடைத்ததிலும், விவசாயப்பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தியதிலும் கறுப்பின மக்களின் கண்ணீருக்கும் இரத்தத்திற்கும் பெரும் பங்கு உண்டு. இந்தப்பரம்பலில் 1820ல் அமெரிக்காவின் தென் பகுதியில் மரின்லாண்ட் பண்ணையில் (Maryland Plantation) ஆபிக்காவில் அசந்தி(Ashanti) இனத்தில் பிறந்து அமெரிக்க அடிமையான பெற்றோருக்குப் பிறந்தவள் ஹரியற் றோஸ் (Harriet Ross). எல்லாக்கறுப்பினக் குழந்தைகளையும் போலவே மனிதக்குழந்தைகளிற்குப் பொருத்தமில்லாத வகையில் அடிமைப் பண்ணையில் வளர்ந்தாள். ஆனாலும் இளமைப்பருவமடைவதற்கு முன்பாகவே அவ்வடிமை மக்களால் மோசஸ்(Moses) என மீட்பராகக் கொண்டாடப்பட்டாள். பெண், தலித், அடிமை, எனப் பேசுவதற்குத் தகுதியான மனிதநேயத்தை முழுவதுமாகக் கொண்டிருந்தாள். அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அசாத்திய மனத்துணியையும் வளர்த்திருந்தாள். வெள்ளை முதலிகளிடமிருந்து 300க்கு மேற்பட்டவர்களை காப்பாற்றியதில் இது நிரூபணமாயிற்று.

நிறைந்த மதப்பற்றுடைய எசமானர்களிடம் ஐந்து வயதிலேயே வீட்டுவேலைக்காக நியமிக்கப்பட்டாலும் கடவுளோடு அன்பாயிருந்த வீட்டுக்காரி ஹரியற்ரை மட்டும் ஒவ்வொரு நாளும் அடித்தாள். காலவேளைகளில் இது வழக்கமாகி விட்டிருந்ததை உணர்ந்த ஹரியற் எவ்வளவுக்கு முடியுமோ அவ்வளவிற்கு அதிக துணிகளை அணிந்து தன்னைப் பாதுகாத்தாள். தனக்குரிய வேலைகளைச் செய்த போதும் சிந்தனைமட்டும் அங்கிருந்து தப்புவது பற்றியும், தன் மக்களின் நிலை பற்றியும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு முறை, பாரமான பொருளொன்றால் எசமானன் வேறு ஒரு அடிமைக்கு அடித்தது தவறுதலாக ஹரியற் தலையில் பட்டுவிட்டது. இதனால் மோசமான அளவுக்கு மூளை பாதிக்கப்பட்டு மாதக்கணக்கில் நினைவழிந்திருந்தாள். சுகமான பின்பும் கூட பக்கவிளைவுகளால் அவதிப்பட்டாள். மனத்திடம் மட்டும் அவளோடு ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

பதினைந்தாவது வயதில் பண்ணையில் வெளி வேலைகளுக்காக அனுப்பப்பட்டாள். அடிமைப் பண்ணையிலிருந்து விலக்குப் பெற்றிருந்த(சுதந்திரம்)

துழாடு வரடிஅயடு என்வரை 1844ல் மணமுடித்தாள். இது அவளுக்கு கூடுதலான இடைஞ்சல்களை கொடுத்தது. அங்குள்ள மக்களுக்கு உதவ வேண்டாம் என கணவனால் தடுக்கப்பட்டாள். இவற்றை கணவனே காட்டிக்கொடுத்து விடுவதாக எச்சரித்தான் அதனால் தனது சகோதரிக்கு மட்டும் கூறிவிட்டு இரவுபகலா ஒளித்து தப்பி 90 மைல்களை கடந்து அமெரிக்காவின் பிலடே.பியாப் பகுதிக்கு சென்றாள். மிக மிக துன்பப்பட்டு வேலைகள் செய்து ஒருவாறு வாடகைக்கு ஒதுங்க ஒரு இடம் தேடிக்கொண்டாள். அப்போது கூட தன்னளவில் சுகமாக தனக்கு விரும்பிய படிக்கு வாழ்கையைத் தேடிக்கொள்ளவில்லை. அப்போதும் தன்னோடிருந்த மக்களை மீட்பது பற்றியே எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். இதனால் திரும்பவும் மரின்லாண்ட் பண்ணைக்குத் திரும்பினாள்.

முதலில் தனது சகோதரியின் குடும்பத்தையும், பின் சகோதரணையும் மீட்டெடுத்தாள். தனது

கணவனை தப்புவிக்கச் சென்றபோது அவன் இன்னொரு பெண்ணை மணந்திருந்தான். எனவே தனது பெற்றோரை மீட்டுவந்தாள். அடிமைகளைத் தப்புவிப்பது நன்கு திட்டமிட்டு செய்யப்பட்டது. வெள்ளிக்கிழமை இரவுகளில் தப்புதல் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஏனெனில் அடுத்த அடிமைகள் கணக்கெடுப்பு திங்கட் கிழமை மதியமளவில் ஆரம்பிக்கும். அதற்கிடையில் அந்த எல்லையைவிட்டு எவரினது கண்ணிலும் படாமல் சென்றுவிடுவார்கள். தன்னோடு கூட்டிச்செல்பவர்களோடு கடுமையான ஒப்பந்தங்களைக் கொண்டிருந்தாள். எந்த இடையூறு வரினும் இறுதிவரை போராடித்தப்புவது, ஒருமுறை வெளியேற ஒத்துக்கொண்டவர்கள் இடையில் மனம்மாற முடியாது போன்ற இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருந்தாள். தனிஒருவளாக வெள்ளைக் குடியாளர்களின் கண்ணில் மண்ணைத்தூவுவது என்பது எண்ணிப்பார்க்கக் கூடியளவிற்கு இலகுவான காரியமில்லை. தன்னுடைய வழியைக் கண்டுபிடித்துவிட கூடாது என்பதற்காகவே இறுக்கமான ஒப்பந்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இன்றைய

மொழியில் மனிதக்கடத்தல் அன்று ஹரியற்றுக்கு எந்தநேரமும் மரணத்தை முன்னிறுத்தியிருந்தது. வழமைபோல இன்று அதுவே அவளை புகழ்வதற்கு காரணமாயிருந்துள்ளது. மொத்தம் 19 தடவைகளுக்கு மேல் அவள் பயணித்திருந்தாள். இந்த அனுபவங்களால் அமெரிக்க உள்நாட்டுக் போரின் போது யூனியன் இராணுவத்திற்கு உளவாளியாக இருந்தாள். பின்பு வரீங்டனில் மருத்துவத்தாதிபாகவும் இருந்தாள். 1869இல் சாரா பிராட்போட் ஹரியற் பற்றி எழுதிய புத்தவிற்பனை அவர்களது வறுமையைப் போக்க உதவியது. 1870ல் நெல்சன் டேவிஸை மணந்துகொண்டார். நோயுற்ற வறுமையுற்ற கறுப்பர்களுக்கான ஒரு வீட்டைக்கட்டுவதற்கு நிலம் வாங்க முயற்சி செய்தாள். இறுதியில் ஆபிரிக்கன் மெதடிஸ்ற் எபிஸ்கோபல் தேவாலய நிறுவனம் அந்நிலத்தை வாங்கி அவர்கள் வழியில் சேவை செய்தார்கள். இறுதியில் 93வது வயதில் 1913ல் நிமோனியாவால் இறந்து ஹரியற்றுக்கு விக்ரோறிய மகாராணிவிருது கிடைத்தமை நகச்சுவையான விடயமாகும்.

தளரா மனஉறுதியும், விடாமுயற்சியும், தொடர்போராட்டமுமான அவள் வாழ்க்கை தன்னின மக்களின் நேயத்தால் உயர்ந்து நிற்கின்றது. தன்வாழ்நாளில் முடிந்தளவிற்கு தன்மக்களுக்காக செலவிட்டு போராளி, புரட்சிக்காரி என்பவற்றுக்கு மேலாக மக்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்த மீட்பராகினாள் இந்தக் கறுப்புத்தேவதை. ()

இவருக்கும் முக்கியமான இடமிருக்கிறது உட்கள் மூளையில். உலகின் மிகப்பெரிய பணக்காரர்களில் ஒருவர் என்று எப்போதும் கொம்பியூட்டர்காரரான பில்கேட்சைத்தான் சொல்வார்கள். பத்துவருடமாக... ஆனால் இவர்தான் இப்போது உலகின் மிகப்பெரிய பணக்காரன் என்பது தகவல்.

ஐகேயா...இகேயா...

மாற்றுச் செய்தி.....

இக்கியா..

எனப் பலநாடுகளிலிலும்

பலவிதமாக

அழைக்கப்படும் இந்தத்

தளபாட

வீட்டுப்பொருட்கள் விற்கும்

கடையின் சொந்தக்கார-

ரான சவீடன்காரர்.

தற்போது வசித்து

வருவது சுவீட்சர்லாந்தில்.

வரிவிதிப்பிற்குப் பயந்து

அங்கிருக்கிறார்.

சவீடனினல் உலகிலேயே

மோசமான வரி என்பது

பலரின் அபிப்பிராயம்.

ஆனால் உலகின் சிறந்த நாடுகளில் முதலிடத்தில் நோர்வேயும் சவீடனும்

இருப்பது இதனால்தான் என்பது ஒரு சில முதலாளிகளைத்தவிர

அனைவருக்கும் புரியக்கூடிய விடயம். அதனாலேயே இந்த உண்மையை இவர்

ஒருபோதும் ஒத்துக் கொள்வதில்லை. ()

உலகத்தமிழோசை சஞ்சிகை

நூல்கள்.....

கனடாவில் இருந்து வெளியிடப்படும் உலகத்தமிழோசை எனும் சஞ்சிகை 56 கலாப் பக்கங்களில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவரை 5 இதழ்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. மிகவும் கடினமான வேலைத்திட்டத்தைக் கொண்டு தொடர்ச்சியாகவும் அதே நேரம் மிகவும் ஆழமான விடையங்களை தாங்கியும் வெளிவந்து கொண்டிருப்பது நம்மைப் போன்ற வாசகர்களை உற்சாகப்படுத்தியுள்ளது. ஆரம்பத்தில் இ.செந்தில்நாதனையும் பின்னர் செழியனையும் ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. சர்வதேச தரத்தில் தமிழர்களுக்கு ஒரு தரமான இதழ் வெளிவந்து கொண்டிருப்பதையிட்டு நாம் எல்லோரும் பூரித்துப் போயிருக்கிறோம்.

சர்வதேச அரசியல், ஈழத்து அரசியல், கனடிய அரசியல் என்று சகல

கவனத்தைச் செலுத்தி தனக்கான ஒரு பார்வையோடு எவ்வித சமரசமும் அற்று துணிந்த மனத்தடன் எழுதி வரும் உலகத் தமிழோசையைப் பாராட்டத்தான்

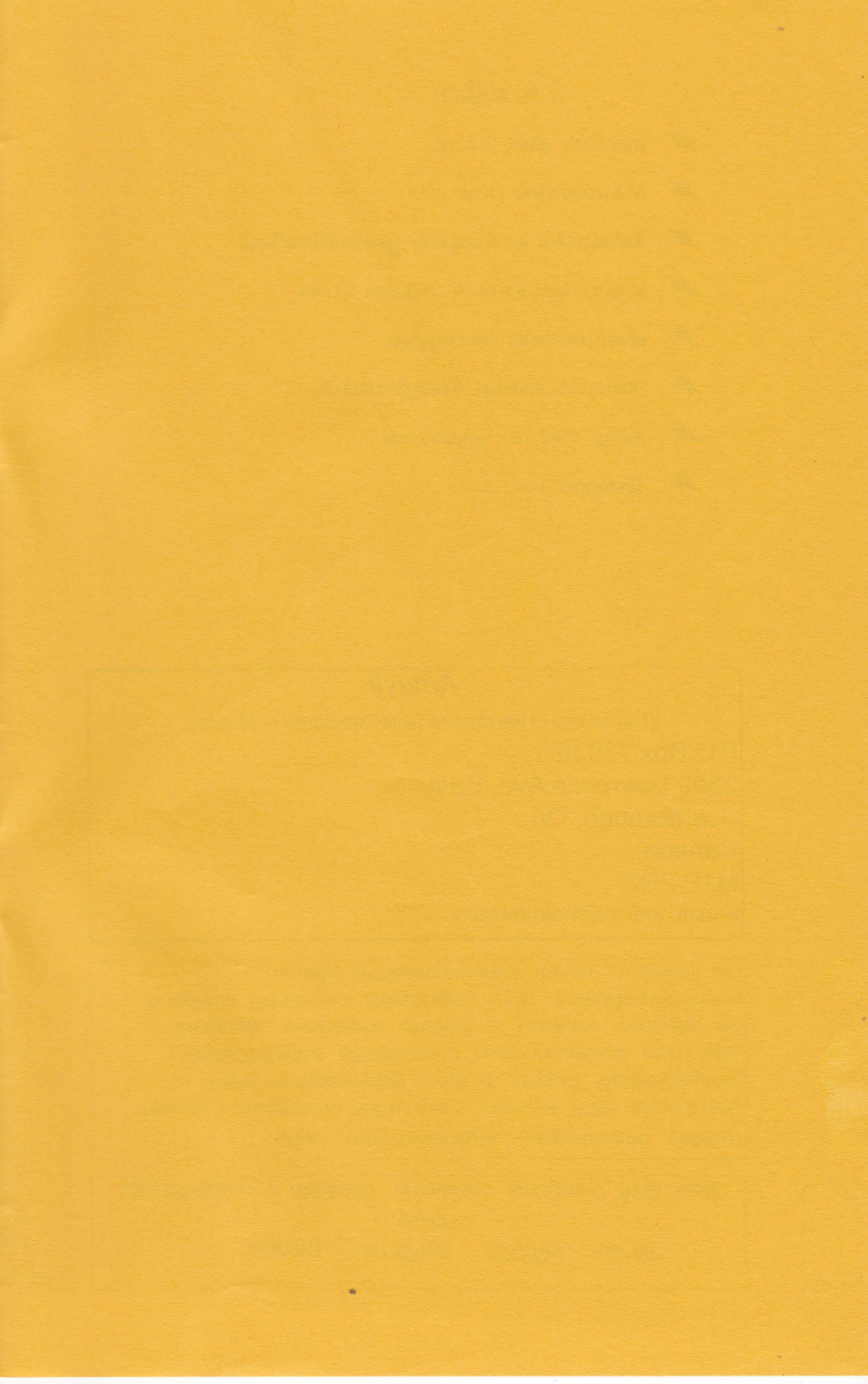
வேண்டும். அடுத்து தமிழர்களின்

தனித்துவத்தையும் அவர்தம் வீர தியாகங்களையும் சாதனைகளையும் உலகக்கு சொல்லும் ஒரு இதழ் இன்று உலகத் தமிழோசையாகத்தான் இருக்கும். ஈழத்து மக்களின் துன்பங்களினை உலகுக்கும் உலகத்தில் ஈழத்தமிழ் அகதிகளின் வாழ்வை ஈழத்துக்கும் சொல்லுகின்ற பாலமாக உலகத்தமிழோசை விளங்குவது அதற்கான ஒரு தனித்துவத்தினை என்றும் வலியுறுத்தி நிற்கும்.

தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் இந்தியா ருடே இதழினை விட எமக்கு பல வழிகளில் பல செய்திகளை வழங்குகின்றது. ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்களான சேரன், செழியன், எஸ்.பொ, அ. முத்துலிங்கம் போன்றவர்களின் பங்கு இருப்பது நமக்கு இன்னும் அதிகமான நம்பிக்கையை வைத்துள்ளது. கடைசி இதழ் ஒரு நரித்தனமான போர் என்று அமெரிக்காவின் ஈராக் மீதான போரை வர்ணித்திருக்கிறது. என்னுடைய வாழ்க்கை ஒரு மோசமான ஸ்கிரிப்டைப் போல் என்று சொல்லியிருக்கும் இயக்குனர் மகேந்திரனின் நேர்காணல் இலக்கியம் மீதான ஒரு நம்பிக்கையை எமக்கு ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறது. பொதுவாக உலகத் தமிழோசையில் வரும் இலக்கியப் படைப்புகள் அவ்வளவு இரசிக்கக் கூடியதாக இருப்பதில்லை. இவ்வரும் காலங்களில் அவற்றில் அதிக அக்கறை கொள்ள வேண்டும் என்பது என்பது. ()

பகலும் தனது

உள்ளே:

- ✍ எஸ்.பொ வின் பேட்டி
- ✍ ஃபெலினியின் படம்
- ✍ கவிதையில் கால்கழுவிய ஒன்ராரியோலேக்
- ✍ கருப்பர்களுக்காக உழைத்த பெண்
- ✍ விருதுவாங்கிய வைரமுத்து
- ✍ கனடியக் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு
- ✍ தமிழ் சினிமா: ஒருபார்வை
- ✍ இன்னும் பல

Arituyil

(The Journal of literature of Tamil Community in Toronto)

P.O.Box 73036

2300 Lawrence Ave. East

Scarborough, On

Canada

M1P 2R2

e-mail: arituyil@hotmail.com

பல நண்பர்கள் சென்ற சஞ்சிகையிலிருந்து தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார்கள். புதிய நண்பர்களை எங்களுக்கு எழுதும்படி கேட்கின்றோம். கதைகள் கட்டுரைகள், கவிதைகள், இலக்கியம் தொடர்பான தகவல்கள் எனப் பலவற்றையும் எழுதித்தாருங்கள். வெளியிடுவதற்கு நாங்கள் தயாராய் இருக்கின்றோம். புதிய நண்பர்களின் வரவு எங்களை மழைபார்த்த வயல்போல் உற்சாகப் படுத்தும். வரவேற்கிறோம். எதிர்பார்க்கிறோம். நன்றி.

இந்த இதழ் வெளிவரக் காரணமான அனைத்து உள்ளங்களுக்கும்
நன்றி!

அட்டை எழுத்து : சிந்தியா - Cynthia